

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Szerző:

Cím:

Egy délelőtt a cipőhivatalban

Forrás:

Budapesti Hírlap

Bp.
(Hely)

1918 VII/12
(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

Osztályozás

Tárgy

308

Hely

Idő

"1918"

Személy

Helvszám

Egy délelőtt a cipőhivatalban.

A mióta cipőjegyre adják a cipőt, megszapordott megint az álldogáló helyek száma. A cipőbizottságok rendszeren valamelyik városi iskolában ütöttek tanyát és folyosóján ott szorong egész tarkaságában a főváros rosszul kereső társadalma. Az első napokban tulnyomó részben asszonyok állottak sort (nagyobb gyakorlatuk van, mint a férfiaknak), most azonban a férfinép kezd álldogálni zord nekikeseredéssel. A rosszul szellőző folyosókon négyes sorba torlódnak a párok, melyeket a közös sors kovácsolt össze néhány órára társadalmi osztályra és kulturára való tekintet nélkül. A hivatalos szegény ember mellett, a ki mint mindenütt, itt is hangos, ott szótlanok a kishivatalnok, a ki szabadságot kellene erre a délelőttre, hadiözvegy, a ki telesírja a levegőt régi panaszokkal, régi igazságokkal.

A folyosón végesvégig székek állanak. Falmentén húzódnak a feljárók. Néhány nagyon öreg asszony ül a széken, meg néhány nagyon uriforma ember. Nem tudom megállapítani kicsodák-micsodák, csak egyiknek hallom a címét, a hogy odaszól neki az irodaszolga:

— Kérem doktor ur...

Erre a titulusra meglöbbsen a szegény emberek szeme. A hivatásos és hivatalos szegények gyanakodva méregetik végig az idősebb urat, ki nem érzi jól magát a pillantások e keresztútjában. Rossz néven veszik, hogy nem áll sorba, nem gondolván arra, hogy nem is kell, mert sorszámokat adnak, ha fölvergődik az ember az emeletre. Az irodaszoba ajtaja öt-hat percenkint kinyílik és ilyenkor négy számot harsog a levegőbe a szolga, kin meglátszik — inyére van a hivatal, melyben nemcsak rövidnadrágos gyerekekkel lehet rendelkezni. A négyes

sorok egy percre megbomlanak, aztán összelorlódnak megint. Az álldogálás e piaci rendje vérbe szívódott a közönségnek, nem tud letenni róla, még ha nincs is szüksége rá.

Ajtónyitásig pattog a beszéd. A drágaságról, az uzsoráról, háborúról, kereső emberekről. Egy szegény asszony méltatlankodik:

— Négy gyermekem van, mind a négy mezít-láb! Az Isten se szeret minket, mert ránk küldte ezt a hideg időt. Halálra hülnek a gyermekeim!

Helyeslően zug rá a többi, a szürke, kopott szegényember. A szolidaritás meghatóan nagy köztük. A mikor egy idősebb urasszony mögött záródik be az irodaajtó, csipős megjegyzések pattognak a nyelvek hegyéről, valami szomorú ösztönös gyűlölködés folyik ebben a világban ember és ember között. A jobbmegjelenésűeknek valóságos kálváriajárás egy ilyen délelőtt. A mikor kinyílik a szomszéd ajtó és az elintéztettek kicsődülnek rajta, száz kérdés száll feléjük:

— Na, kapott?

— Nem, hogy a...

Aztán fellobog az elkeseredés. Azok kapnak. Az urak, az ur népek. Kisebb-nagyobb viták lángolnak föl, a mosónék és a síhederek címéskednek, az örmester, a ki a felesége nevében jött, haragszik, az iskolaszolga csitítgat, míg végre rá kerül a sor.

Előadom a panaszt. Javító-utalvány kellene. A kisasszonyok megkérdik:

— Hány pár cipője van?

— Kettő.

— Melyik rongyos?

— Ez, a melyik rajtam van.

— Hát a másik?

— Az még jó.

A kisasszony elmosolyodik:

— Akkor nem kaphat jegyet. Sajnálom. Kár

volt az időért.

Kimegyek a folyosóra, husz hang is száll felém:

— Kapott?

— Nem.

Alig akarják elhinni. De már nincs időm a vitára. Lenn, a kapuban egy nagyranőtt síheder elfog:

— Tetszett jegyet kapni?

— Nem.

A fiu bizalmasan hozzám hajlik:

— Kérem, én holnapután adhatok. Harminc korona az egész!

Először boszankodtam, aztán vállat vontam. Hiszen minden nőta vége ez. Ha nem kapunk cipőjegyet, majd vásárolunk. Ugy, a hogy a liszt és cukorjegyet szokás. Azon sem fogunk csodálkozni, ha néhány hónap múlva több hamis cipőjegy lesz Budapesten — mint valódi cigarettapapiros.